

Ὁ Φαβιέρος ἀπεφάσισε τότε νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ πρὸς τοῦτο ἐζήτησεν ἄνδρας καλλῆς θελήσεως ἵνα τὸν βοηθήσωσιν ἐν τῷ παρὰ τὸν τούτῳ σχεδίῳ. Πεντακόσιοι τριάκοντα ἀπήντησαν εἰς τὴν κλήσιν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο καὶ τεσσαράκοντα φιλέλληνες καὶ μεταξὺ τῶν τεσσαράκοντα τούτων καὶ δὴ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν, ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ. Ἐκαστος τῶν τοιμηρῶν τούτων ἐφοδιάσθη διὰ σάκκου πυρίτιδος, καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Φαβιέρου ἀπέπλευσαν ἐκ Μεθάνων.

Τῇ 13ῃ Δεκεμβρίου τὸ μικρὸν τοῦτο σῶμα φθάνει εἰς τοὺς πρόποδας σχεδὸν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀκτὶς τῆς Σελήνης τὸ προδίδει ἡ συμπεριβολήσας τῶν Τούρκων τὸ ὑποδέχεται. Ὁ Φαβιέρος ἀνακράζει: «Ἐμπρός!», καὶ ἕκαστος, χωρὶς νὰ ἐγκυταλίπῃ τὸν σάκκον τῆς πυρίτιδος, ἥτις ἀπειλεῖ νὰ τὸν πυρπολήσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὑπερπηδᾷ τὴν τάφρον καὶ εἰσδύει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἥς αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί. Οἱ πολιορκούμενοι ἀπωθοῦσι νικηφόρως τοὺς ἐπεθόντας Τούρκους, ἀλλ' ὁ Φαβιέρος πληγώνεται, ὁ ὑπασιπιστὴς του φονεύεται, ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ πίπτει πληγείς ὑπὸ ὀβίδος.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

KPINOMENH

ΥΠΟ ΤΟΥ ΡΕΝΑΝ

Ἐκ τοῦ θαυμασίου διὰ τὴν δεινότητα καὶ καλλιέπειαν λόγου, ὃν, ὑποδεδυμένος τὸν Ἰούλ. Κλαρὲν ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, ἐξερῶνησεν ὁ διευθυντὴς αὐτῆς κ. Ἑρρίκος Ρενάν, ἀποσπῶμεν τὰς ἀξιοσημεσιώτους τελευταίας περικοπὰς, ἐν αἷς μετὰ τινας ὑπαινιγμοὺς κατὰ τῆς ἀθεβαιότητος τῆς διαρκείας τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, κατακρίνει τοὺς ἄνδρας τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ κατατεριωνεύεται τῆς ἐκκτονταετηρίδος αὐτῆς, ἥτις πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ προσεχῶς ἐν Γαλλίᾳ.

«Ἡ Ἐπαναστάσις, λέγει, δὲν πρέπει νὰ κρίνηται κατὰ τοὺς κανόνες, καθ' οὓς καὶ αἱ συνήθειαι κρίσιμοι τῆς ἀνθρωπότητος περιστάσεις. Ἐκτὸς τοῦ καταπληκτικοῦ καὶ ὀλεθρίου χαρακτῆρος αὐτῆς, ἐξεταζομένη ἡ ἐπαναστάσις παρίσταται ἀποτρόπαιος καὶ φρικώδης. Κατ' ἐπιφάνειαν εἶνε ἀκατανόμαστος ἀκολασία. Ἐν τῇ ἄλλοκότῳ ταύτῃ ἀλληλομαχίᾳ οἱ ἄνδρες ἔχουσιν ἀξίαν ἀναλογοῦσθαι πρὸς τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἀσχημίαν. Τὸ πᾶν ἐξυπηρετεῖ αὐτὴν, πλὴν τῆς ὀρθοφροσύνης καὶ τῆς μετριοπαθείας. Οἱ τρελλοὶ, οἱ κακοῦργοι ἐκλύονται πρὸς αὐτὴν ἐκ τοῦ ἐνστίκτου αἰσθήματος ὅτι ἐπῆλθεν ἡ σιγή νὰ φανῶσι καὶ αὐτοὶ χρήσιμοι. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἔργων αὐτῆς ἐπετεύχθη διὰ τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν ἐγκληματιῶν καὶ ὅλων τῶν παραλογισμῶν. Ὁ ἄθλιος, ὁ μὴ εἰδὼς ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ φονεύῃ, εὐημερεῖ. Ἡ πόρνη, ἡ παράφρων τῶν φρενοκομείων ἐξυπηρετεῖ αὐτὴν. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἐχρειάζετο ἀνθρώπους ἀπερισκέπτους, κακοῦργους. Εἶχε τὰ πάντα, ὡς ἤϋχετο. Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι φρέαρ ἠνεώχθη ἐκ τῆς ἀβύσσου, πᾶσαι δὲ αἱ καταχθόνιαι ἀναθυμιάσεις διεφθαρμένου αἵματος ἐπεσκότισαν τὸν οὐρανόν.

«Ἀλλ' ἂς μὴ σταματήσωμεν εἰς τὰς ἀποτροπαίους ταύτας λεπτομερείας αἰτινες εἰσὶ τρόπον τινὰ ἡ τιμὴ δι' ἧς ἐξαγοράζεται ἡ συμμετοχὴ τοῦ ὄχλου. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ συνόλου, τὸ γενικὸν φαινόμενον τῆς Ἐπαναστάσεως παρουσιάζεται ὡς ἐν τῶν μεγάλων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ κινήματων, ἅτινα ἄνωτέρα τις θέλησις δεσπόζει καὶ διευθύνει. Ἡ ἰδέα ἥτις ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν δαιμονισμένων τινῶν ὅτι «πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν ἡ Ἐπαναστάσις νὰ ἐπιτύχῃ» κατέστη δαιμονοληψία, φωνὴ ἔξωθεν ἐπιβαλλομένη, τυραννικὴ εἰσήγησις. Ἐκτοτε ἡ Ἐπαναστάσις ἔσχε ἓνα δαίμονα προϊστάμενον πάσης πράξεώς της καὶ μηδενὸς φειδόμενον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας της. Συνθήκη δὲ τρόμου συνέδεσε μυριάδας ἀνθρώπων παρασύρουσα αὐτοὺς τυφλῶς εἰς τὴν ζωὴν ἢ τὸν

θάνατον, ὡς ἐπὶ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐγκατελείφθη ἄνευ πηδαλίου εἰς τὴν διάκρισιν μαινομένης θαλάσσης.

«Οἱ δὲ σταθερῶς ἐμμένοντες ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ἦσαν τόσον σύμφωνοι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἰσχύος τῶν πραγμάτων, ὥστε μάνην ἐρωτᾷ τις τί θὰ ἐγίνετο, ἐὰν ἡ Ἐπανάστασις ἀπετύγχανε. Ἦτον ἀναγκασία, ὡς ὁ παροξυσμός, ὅστις ἢ σώζει ἢ φονεύει. Ἐγκαταλείπει ἡμᾶς μετεώρους μεταξὺ θαυμασμοῦ καὶ φρίκης. Ἡ Ἐπανάστασις εἶνε τὸ βικιότερον τῶν ἀνθρώπων ἰσχυρῶν τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν μελέτην ἡμῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ ἄλωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτήν. Ὑπῆρξεν ἔργον τόσον ἀσυνείδητον, ὡς ὁ σφοδρὸς λαίλαψ ὁ παρασύρων ἀδιακρίτως πᾶν τὸ προστυχόν. Ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ δικαιοσύνη εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ καλοσσιαίου τούτου ἀνεμοστροβίλου. Καθὼς ὁ Λεβιάθην τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰωβ, ἐδημιουργήθη διὰ νὰ ἦναι ἀκαταμάχητος. Ὡς ἡ ἄβυσσος, ἡ καταπίνουσα ἀδιακόπως καὶ μὴδέποτε κορεννυμένη.

«Ἰδοὺ διατὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως εἰσὶ τὸ ἀντικείμενον κρίσεων τόσῃ ἀντιφαστικῶν. Οἱ ἐργάται οὗτοι γίγανται ἔργου, ἐξεταζόμενοι κατ' ἐαυτοὺς, εἰσὶ πυγμαῖοι. Ἐπειδὴ τὸ ἔργον τῶν ἡτομέγα, περιβάλλον αὐτοῦ, τοὺς παρίστα μεγάλους. Ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων τοὺς ἐδέσποζε, τοὺς ἐνεθουσίαζε, τοὺς μετεμόρφωνε συμφῶνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς. Μόλις δὲ παρήρχετο ὁ παροξυσμός, αὐτοὶ ἐγίνοντο πάλιν μέτριοι, ὅπως ἦσαν. Ὁ ἰδικὸς σας Κάμιλλος Δεμουλὲν π. χ., δὲν θὰ σὰς κακοφνῇ, ἂν σὰς εἴπω, ὅτι ἡτο πράγματι μὴδαμινόν τι, ἄχυρον ἀναρπασθὲν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, εἰς ἀπερίσκεπτος, εὐφυῆς ἀγυιόπαις, εἰς ξεμυχαλισμένους ὑπὸ στιγμιαίας μέθης παρασυρόμενος. . . .

«Οἱ μεγαλειότεροι ἑβροθοὶ τῶν μεγάλων τῆς Ἐπαναστάσεως ἀνδρῶν, εἶνε ὅσοι, νομίζοντες ὅτι τιμῶσιν αὐτοὺς, τοὺς κατατάσσουσι μεταξὺ τῶν συνήθων μεγάλων ἀνδρῶν. Ὑπῆρξαν ἐξάίσιοι ἀσυνείδητοι,

ἀμνηστευθέντες χάριν τῆς νεότητος, τῆς ἀπειρίας καὶ τῆς πίστεως τῶν. Δὲν μοι ἀρέσκει νὰ τοῖς ἀπονέμουν τίτλους εὐγενείας. Βαδίζουσιν κατὰμονοὶ ὡς ὁ δῆμιος! Οὐτε μοι ἀρέσκει νὰ τοῖς ἀνεγείρουν ἀνδριάντας. Αὐτοὶ δὲν ὑπῆρξαν μεγάλοι, ὑπῆρξαν ἐργάται μεγάλης ἐποχῆς. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς προβάλλωμεν ὡς παράδειγμα ἀξίον μιμήσεως. Οἱ ἀπομιμούμενοι αὐτοῦ, θὰ ἦσαν κακοῦργοι. Τοὺς ἀγαπῶμεν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως, ὅτι αὐτοὶ ἔσονται οἱ τελευταῖοι τῆς σχολῆς τῶν. Ἐκεῖ ὅπου αὐτοὶ εὗρον τὴν δόξαν, οἱ μαθηταὶ τῶν δὲν θὰ συνήντων εἰμὴ τὴν καταστροφὴν, τὴν συμφορὰν τὴν κατάραν.

«Αἱ ἐκατονταετηρίδες δὲν εἶνε σφάλμα οὐδενός, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς αἰῶνας νὰ φθάνωσι πὰς ἐκατὸν ἔτη. Ἐν τούτοις τοῦτο εἶνε λίαν δυσάρεστον. Οὐδὲν νοσηρότερον τοῦ νὰ ρυθμιζῇ τις τὸν βίον τοῦ παρόντος συμφῶνως πρὸς τὸ παρελθόν, ὅταν τὸ παρελθόν αὐτὸ ἦνε ἐξαιρετικόν! Αἱ ἐκατονταετηρίδες προκαλοῦσι τὰς ἀποθεώσεις. Ὑπερβολή. Ἐπίσημός τις ἄφesis ἀμαρτιῶν μὲ ἓνα πανηγυρικόν ἀρκεῖ. Ἄς προφυλαχθῶμεν ἀπὸ πᾶν δυνάμενον νὰ καταστήσῃ πιστευτὴν τὴν ἐπαναλήψιν τοιούτων πράξεων νεανικῆς ἀφροσύνης καὶ καταπληκτικῆς ἀπερίσκεψης. Ἀρκοῦσα εἰς τὸ ἔθνος δόξα εἶνε νὰ περιλαμβάνῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ ἐμφανίσεις, ὁποῖαι ἢ τῆς Ἰωάννας δ' Ἀρ., Λουδοβίκου τοῦ ΠΑ', τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ οὐσία τῶν ἐμφανίσεων αὐτῶν συνίσταται εἰς τὸ ὅτι εἶνε μοναδικαί. Εἶνε ὥραϊτι, φθάνει νὰ μὴν ἐπαναληφθῶσιν. Ἡ Ἐπανάστασις ὀφείλει νὰ μείνῃ κρίσις νόσου ἰερασ, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Ἡ Ἐπανάστασις εἶνε καταδικασμένη, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι μετὰ ἐκατὸν ἔτη πρόκειται πάλιν νὰ ξαναρχίσῃ νὰ ζητῇ τὸν δρόμον τῆς καὶ νὰ καταλήξῃ εἰς ἀδιαλείπτους συνωμοσίας καὶ ἀναρχίαν.»

«Εἰσθε νέος, κύριε, καὶ θέλετε ἰδεῖν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου. Οἱ

παράδοξοι οὗτοι ἄνθρωποι δι' οὓς τόσον παθαινόμεθα, εἶχον ἄδικον; εἶχον δίκαιον; Ἐκ τοῦ ἀνηκούστου ἐκείνου οἰστροῦ ὑποβληθέντος εἰς τὸ ἀκριβές ἰσοζύγιον τῶν κερδῶν καὶ ζημιῶν, τί ἀπέμεινε; Πέ-
πρωται ἄρα γε οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ἐνθου-
σιασται νὰ μείνωσιν αἰωνίως ἀπομεμονω-
μένοι, μετέωροι ἐν τῷ κενῷ, θύματα εὐ-
γενοῦς παραφορᾶς; Ἡ τοῦναντίον ἔπρα-
ξαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τι καὶ παρесеκέασαν
τὸ μέλλον; Δὲν τὸ γνωρίζομεν ἀκόμη.
Μετά τινα ἔτη, ὑποθέτω ὅτι τοῦτο θὰ
γίνῃ γνωστόν. Ἐὰν μετὰ δέκα ἢ εἰκοσιν
ἔτη ἡ Γαλλία εὐήμερη, ἦνε ἐλευθέρη, πι-
κρὴ εἰς τὰ νόμιμα καὶ περιβεβλημένη
τὴν συμπάθειαν τῶν φιλελευθέρων τοῦ κό-
σμου μεριδίων, ὦ! τότε θὰ δυνάμεθα νὰ
εἰπώμεν ὅτι ἡ Ἐπαναστάσις εἶνε δεδिका-
ιολογημένη. Ὁ κόσμος θέλει τὴν ἀγαπή-
σει καὶ θὰ δρέψῃ τοὺς καρπούς της χωρὶς
νὰ γευσθῇ τῶν πικριῶν της. Ἐὰν ὅμως
μετὰ δέκα εἰκοσιν ἔτη, ἡ Γαλλία
διατελῇ πάντοτε ἐν κρίσει κατὰστάσει
ἐξηυτελισμένη ἐξωτερικῶς, ἐσωτερικῶς δὲ
παραδεδομένη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν φα-
τριῶν καὶ τῶν πραξικομάτων χυδαίας δη-
μοτικότητος, ὦ! τότε πρέπει νὰ εἰπώμεν
ὅτι ἡ καλλιτεχνικὴ ἡμῶν παραφορὰ μᾶς
ἤγαγεν εἰς τὴν διάπραξιν πολιτικοῦ λά-
θους, ὅτι καὶ οἱ θρασεῖς ἐκεῖνοι νεωτερι-
σταί, πρὸς οὓς συνεπαθήσαμεν, ἔσφαλαν
ἀπολύτως. Ἡ Ἐπαναστάσις ἐν τῇ αὐτῇ
περιπτώσει ἔσεται καταδεδικασμένη δι'
ἑνὸς καὶ πλείον αἰῶνα. Ἐν πολέμῳ μὲν
πᾶς στρατηγὸς ὁλονέν ἡττώμενος, δὲν
δύναται νὰ ἦναι μέγας· ἐν δὲ τῇ πολιτι-
κῇ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἀληθὴς μία ἀρ-
χή, ἥτις ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη ἐξάντλει ἐν ἑ-
θνεῖς.

« Ἀς ἀναβάλλωμεν τὴν ἀπόφασιν μας.
Τὰ τέκνα ἡμῶν θὰ ἔχωσι τὴν λύσιν ζη-
τήματος, ὅπερ μᾶς κρατεῖ ἐν θλιβερᾷ ἀ-
βεβαιότητι. Ναι, βέβαιον μὲν ὅτι ἡ ἱ-
στορικὴ πολλὰκις κατέδειξεν ἡμῶν ὅτι ἐπι-
χείρησις της ἀποτυχοῦσα ἀναζή μετὰ
τινῶς αἰῶνος μετὰ τοῦ ἔθνους, ὅπερ εἶχε
θυσιασθῇ ὑπὲρ αὐτῆς, θύμα της ὑπεροχῆς

αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος
ἐκδουλεύσεων του. Ἀλλὰ ἡ αὐταπάρνη-
σις ἡμῶν δὲν φθάνει τόσον, ὥστε καὶ νὰ
θυσιάσωμεν τὴν ὑπαρξίν της προσφιλοῦς
πατρίδος μας χάριν ἐνδεχομένης νεκρανα-
στάσεως καὶ ὑποθετικῶν ἀποβιώσεων. Τό-
τε μόνον τιμῶμεν τὰς γενναίας τοῦ πα-
ρελθόντος οὐτοπίας, ὅταν ἀποδεικνύωμεν
αὐτὰς πραγματοποιηθείσας καὶ ἐφαρμο-
σίμους. Τίς δύναται νὰ εἴπῃ ποῖος ὁ σκοπὸς
τῆς ἀνθρωπότητος; Ἀλλ' εἴτε περὶ τῆς
ἀνθρωπότητος, εἴτε περὶ τῆς φύσεως πρό-
κειται, οἱ μόνον ὁργανισμοὶ οἱ καταλεί-
ποντες διαρκῆ ἔχνη εἰσὶν ἐκεῖνοι, εἴτινες
κυφορρηθέντες ἐν τῇ θλίψει, αὐξάνουσιν
ἐν τῷ ἀγῶνι, συμβιβάζονται πρὸς τὰς
περιβαλούσας ἀνάγκας καὶ ἀνθίστανται εἰς
τὴν ὀριστικὴν δοκιμασίαν τοῦ βίου »

Πότε θὰ ψάλλω φαιδρὰν ᾠδὴν!

Οἱμοὶ!... ἀπαύστως στόνους πικρίας
Βάλλουν τῆς λύρας μου αἱ χορδαί.
Κ' ἐκ τῶν μυχιῶν πτωχῆς καρδίας
Ἄλγους ἑστὰ χεῖλῃ μ' ἀνοῦν ᾠδαί.

Φεῦ!... θερμοῦ πάθους, πάθους χρονίου
Ἀντανάκλασις εἶναι ψυχραί.
Στήθους ἀλγούντος, στήθους ἀθλίου
Πόνου ἐκλάμψεις εἶναι ὠχραί...

Μόνον ὁ πόνος θὰ μ' εἶναι φίλος,
Σύντροφο; μὲν ἡ οἰμωγή.
Ἐρ' ὅσον πάθος καλοῦμαι εἴλως,
Ἐρ' ὅσον οἶκος μου εἶνε ἡ γῆ!.

Ἀλλ' ὦρμι!... Ὅταν παρθένου θείας
Ἀγνὴ ἀγκάλῃ μοὶ ἀνοιγθῇ,
Κ' ἔρωτος ὥρας αὐτῇ ὀλβίας,
Νὰ μοὶ δωρήσῃ ὅταν δεχθῇ.

Τότε τὸ ἄλγος μου θὰ σιγήτῃ,
Τότε θὰ θραύσω πόνου χερδὴν,
Τότε τὸ χεῖλός μου θὰ γελάσῃ,
Τότε θὰ ψάλλω φαιδρὰν ᾠδὴν!...